

Bogi, a kis fehér bichon csütörtök délután a városi parkban lazított. Hozta magával a gazdit is, pontosabban a gazdi nővérét, **Krisztinát**, aki éppen ráért, és mesélt:

Bogi most nincs a legjobb formában, nem is szaladgál, két hét múlva műtik szegénykét, ivartalanítani kell. Hull a szőre is, és valami gyógyszert kell belecsempésszen az ételébe a húgom. De az orvos azt mondta, a műtét után jobban lesz.

Nem is szabad akármit megegyen, mert beteg lesz tőle, csak kimondottan bárányszarvet eszik. Pedig nagyon étkes, múltkor megsütötték a pisztrángot, s **hát nem ellopta**, amíg kimentek a szobába? Azelőtt a töltött paprikát, attól tiszta piros volt a szája. Édes, de annyi baj van vele, olyan, mint egy gyermek.

Én Németországban élek, de amikor itthon vagyok, akkor egy kicsit le-lehozom. Most is úgy örült nekem. A húgom 8-tól 4-ig dolgozik, addig egyedül van a lakásban, hogy ott mit művelhet...kamerát kellene szerelni, hogy lássuk.

A múltkor **beleült a bőröndbe**, amikor Katika csomagolt, hogy utazzon el. Haragszik nagyon

mikor megy el a gazdi.

A lányomnak is volt egy vizslája, de meghalt. Itt kint tartotta Szombathelyen, **szilveszterkor**
petárdáztak, és
meghasadt a szíve, megijedt. Lelkiismeretfurdalásom volt, hogy nem mentem ki 12-kor oda.

Most a lányom kivett egyet a menhelyről, az is egy olyan gyönyörű fehér kutya. Szeretjük az
állatokat erősen.

Úgy sajnálom a kóborkutyákat is az úton. Most láttam a Bethlen-negyedben a szemetesnél
egyed, valami betegsége volt, mert foltos volt a háta, úgy sajnálom.

Németországban nincs egy kóbor kutya se. Úgy odafigyelnek. És ott bárhova be lehet vinni a
kutyákat, itthon nem így van, még sokat kell fejlődjünk odáig.

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban
élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az
ötletet a [Humans of New York](#) című fotóblog adta.